

Arrest

nr. 346 256 van 6 mei 2026
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MINNE
Vilain XIII-straat 8
1050 ELSENE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 23 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 12 november 2025 en van de beslissing van 12 november 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. MINNE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Oekraïense nationaliteit, diende op 11 september 2023 een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van de Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan. Diezelfde dag bevestigde de Dienst Vreemdelingenzaken de tijdelijke bescherming van verzoeker.

1.2. Op 27 mei 2024 werd verzoeker te Anderlecht op heterdaad betrapt naar aanleiding van feiten waarvoor hij later strafrechtelijk werd vervolgd. Op 28 mei 2024 werd hij van zijn vrijheid beroofd en opgesloten in de gevangenis van Haren.

1.3. Bij vonnis van 10 december 2024 veroordeelde de Nederlandstalige correctionele rechtbank van Brussel verzoeker definitief tot een gevangenisstraf van dertig maanden, met uitstel voor twaalf maanden onder probatievoorwaarden, wegens poging tot verkrachting op een bijzonder kwetsbare persoon en het opdringen aan andermans zicht van de eigen ontblote geslachtsdelen of van een seksuele daad op een openbare plaats of op een plaats zichtbaar voor het publiek tegenover een minderjarige. Dezelfde rechtbank veroordeelde hem tot een geldboete van 50 euro wegens onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk.

1.4. Verzoeker werd herhaaldelijk gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken: een eerste maal op 1 juli 2024, een tweede maal op 25 april 2025 in de gevangenis van Sint-Gillis, een derde maal op 31 juli 2025 in de gevangenis van Leuven Centraal, waarbij hem een formulier hoorrecht werd voorgelegd. Op 9 augustus 2025 vulde verzoeker dit formulier in. Hij verklaarde onder meer geen duurzame relatie en geen kinderen te hebben, in België een zus en zijn moeder te hebben, geen medische problemen te ondervinden, en zich wegens de oorlog in Oekraïne te verzetten tegen een terugkeer.

1.5. Op 20 oktober 2025 besliste de Dienst Internationale Opvolging tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker. Deze beslissing werd hem op 24 oktober 2025 ter kennis gebracht. Verzoeker stelde hiertegen geen beroep in.

1.6. Op 12 november 2025 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: P.

Voornaam: L.

Geboortedatum: (...)1996

Geboorteplaats: Regio Tsjernivtsja

Nationaliteit: Oekraïne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene verblijft reeds sedert 26/05/2024 in het Rijk. (opsluitingsfiche)

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Op 10/12/2024 heeft de betrokkene een definitieve veroordeling opgelopen van 30 maanden door de correctionele rechtbank van Brussel voor poging tot verkrachting op een bijzonder kwetsbaar persoon en het opdringen aan andermans zicht van de eigen ontblote geslachtsdelen of van een seksuele daad op een openbare plaats of op een plaats die zichtbaar is voor het publiek tegenover een minderjarige. Betrokkene verkreeg een geldboete van 50.00 euro door de correctionele rechtbank van Brussel voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen – onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk. Op 26 mei 2024 wordt de politie omstreeks 21.52 uur opgeroepen door enkele jongeren die melding maken van een verkrachting in het (...) te Anderlecht. Ze geven een beschrijving van twee verdachten die nog ter plaatse zijn, alsook van het slachtoffer. Wanneer de politie drie minuten later ter plaatse komt, kunnen het slachtoffer en de verdachten niet langer worden aangetroffen in het park. Een man die voldoet aan de beschrijving die van de eerste werd gegeven, kan omstreeks 22 uur evenwel worden aangetroffen in de (...). De man wordt van zijn vrijheid beroofd en geïdentificeerd als L. P.. De jongeren die

de politie hebben opgebeld, geven een nadere omschrijving van de tweede verdachte en het slachtoffer en wijzen een woning aan waar beiden zich zouden bevinden. De politie gaat aanbellen aan de betrokken woning in de (...), alwaar de deur geopend wordt door een 'bijstaander' (later de twee verdachte) die aangeeft het slachtoffer te hebben gered. Hij laat de politie binnen, die het slachtoffer aantreffen op de zetel, waar zij rustig iets aan het eten is. Het slachtoffer blijkt duidelijk onder invloed van alcohol. Zij vertoont geen sporen van geweld. Een getuige bevond zich samen met een twintigtal minderjarigen in het park en was getuige van de feiten. Zij legt een zeer gedetailleerde verklaring af en geeft aan te hebben opgemerkt hoe een man haar op straat bij de arm trok en haar meetrok in de richting van het park, waar hij haar achter een bakstenen omheining heeft getrokken. Zowel beklagde als de vrouw leken stevig gedronken te hebben. De vrouw gaf niet de indruk vrijwillig mee te gaan. De man is op de grond gaan liggen en heeft de vrouw mee naar de grond getrokken. Hij heeft seksuele handelingen op het slachtoffer opgedrongen. Op een gegeven ogenblik is een tweede verdachte in het park toegekomen, vanuit de woning achter het muurtje. Hij heeft zich naar de man en vrouw begeven en is beginnen roepen en lachen toen de eerste verdachte de vrouw probeerde te ontkleden. De vrouw verzette zich hiertegen. Op een gegeven ogenblik heeft de eerste verdachte zijn riem uit zijn broek gedaan en de vrouw ermee geslagen. De tweede verdachte is naar de groep minderjarige gekomen en heeft hen gevraagd erbij te komen. De groep is bang geworden en is gevlucht. Ze hebben aanvankelijk vergeefs getracht via voorbijgangers de politie op te roepen en zijn na een tiental minuten teruggekeerd. De twee mannen waren toen nog steeds aanwezig, de vrouw lag op de grond. Betrokkene is op de jongeren afgekomen, heeft hun zijn ontbloot geslachtsdeel getoond en gedreigd hen aan te randen. Hij heeft tegen hen geroepen, stenen naar hen gegooid en is vervolgens vertrokken. De tweede verdachte heeft de groep ditmaal bedreigd met een mes. Het slachtoffer werd verhoord. Zij verklaarde op straat te leven en herinnerde zich niets van de feiten. Betrokkene zelf wijt zijn handelingen aan overmatig alcoholgebruik. De feiten zijn zeer ernstig. Betrokkene heeft schaamteloos misbruik gemaakt van de dronken toestand van het slachtoffer om zich aan haar op te dringen en te proberen zichzelf te laten bevredigen. Vervolgens, toen ze gestoord werden en hij beseftte dat er minderjarigen op het wel zeer expliciete zorgwekkende tafereel stonden te kijken, benaderde hij deze minderjarigen met ontblote geslachtsdeel. Dergelijke handelingen zijn verwerpelijk en getuige van een volstrekt vervaagd normbesef. Dat betrokkene zelf kennelijk stomdronken was, kan zijn handelingen in geen geval verschonen. Hij dient te beseffen dat hij zelf verantwoordelijk is voor de handelingen die hij stelt wanneer hij zichzelf in een dergelijke toestand brengt. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 27/05/2024. Dit inreisverbod is noch opgeschort, noch opgeheven.

Artikel 74/13

Op 01/07/2024 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken betrokkene voor het eerst gehoord. Tijdens dit gesprek heeft hij verklaard dat zijn zus zich in België bevindt. Volgens haar administratief dossier heeft zij tijdelijke bescherming gekregen in België. Hij verklaarde ook dat zijn moeder zich momenteel in Oekraïne bevindt.

Op dezelfde dag heeft hij ook een vragenlijst "Recht om gehoord te worden" ingevuld. In dit kader heeft hij verklaard dat hij op 22/01/2024 via Polen in België is aangekomen en dat hij naar België was gekomen omdat hij daar veel vrienden heeft.

Betrokkene geeft ook aan dat hij geen relatie en geen minderjarige kinderen in België heeft, maar dat hij bij zijn zus woont in Anderlecht. Volgens zijn verklaring heeft hij nooit in België gewerkt of gestudeerd, maar wilt hij de documenten verkrijgen om legaal te kunnen werken. Betrokkene verklaarde ook dat hij nooit in een ander Europees land is veroordeeld. Ten slotte vermeldt hij dat hij geen ziekte of gezondheidsprobleem heeft die hem zouden kunnen verhinderen om te reizen. Betrokkene werd op 25/4/2025 nogmaals gesproken in de gevangenis van Sint-Gillis door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Zijn administratieve situatie wordt overlopen en er wordt teruggekoppeld naar voorgaand gesprek van 01/07/2024. In zijn gevangenisdossier kunnen wij een geldige originele Oekraïense paspoort aantreffen. De terugkeerprocedure en verschillende terugkeermogelijkheden worden besproken en betrokkene geeft aan dit te begrijpen, maar verklaart in België te willen blijven, of eventueel terug te keren naar Polen. Aan betrokkene wordt meegedeeld dat zijn visa's van Polen vervallen zijn en hij dus geen verblijfsrecht heeft in Polen. Hij verklaarde absoluut niet te willen terugkeren naar zijn herkomstland, Oekraïne omwille van de oorlog. Een formulier hoorrecht wordt voorgelegd aan betrokkene maar hij wilt dit nog niet invullen. Hij wenst dit eerst te bespreken met zijn zus. De zus die hij in zijn voorgaand gesprek al noemde is L. D.. Mevrouw L. D. is gekend bij onze diensten en heeft verblijfsrecht in België, zij verblijft in Schaarbeek. Betrokkene wenste zijn formulier later in te vullen en na te denken over zijn terugkeermogelijkheden. Hij zou dit later aan ons bezorgen. Hij betekende wel een ontvangstbewijs van het hoorrecht. Dit werd toegevoegd aan zijn dossier. Tot op heden hebben wij geen ingevuld formulier verkregen. Betrokkene werd op 31/07/2025 nogmaals gesproken in de gevangenis van Leuven Centraal op vraag van de Dienst Internationale Opvolging. Het verblijfsrecht van betrokkene zal worden geëvalueerd, een hoorrecht dient aan betrokkene te worden voorgelegd. Er werd betrokkene toegelicht om het hoorrecht zo volledig mogelijk in te vullen en dit binnen de 15 dagen.

De volgende documenten werden toegevoegd aan zijn dossier :

- Verblijfskaart van zus D. L.
- Huurcontract van zus D. L.
- Een brief opgemaakt en betekend door zus D. L. met vermelding dat betrokkene bij haar woont

Op 09/08/2025 vulde betrokkene het formulier hoorrecht in en verklaarde het volgende; hij is sinds 11/09/2023 in België en is in het bezit van zijn geldige Oekraïense paspoort dat zich in zijn gevangenisdossier bevindt. Hij verklaarde geen duurzame relatie en/of (minderjarige) kinderen in België of in een ander Europees land te hebben. Wel verklaarde hij een zus te hebben in België; D. L. en geeft haar telefoonnummer en adres op in Anderlecht. Zij zou samen wonen met haar vriend 'V. S.' en zijn andere zus 'D. L.' met zijn moeder 'N. L.'. D. L. heeft verblijfsrecht in België. Zijn andere zus en zijn moeder zouden tijdelijke bescherming hebben gekregen. Zij bezoeken hem allen in de gevangenis. In zijn herkomstland zou hij eveneens geen duurzame relatie, kinderen of enige familieleden hebben. Betrokkene verklaarde geen beroepsopleiding gevolgd te hebben en nooit gewerkt te hebben in België of in zijn herkomstland. Verder verklaarde hij geen medische problemen te hebben die hem zouden kunnen belemmeren om te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland. Hij gaat echter niet akkoord met een terugkeer omwille van de oorlog in Oekraïne. Hij vreest voor zijn dood en de dood van zijn dierbaren als hij terugkeert. Hij wilt hier in België blijven met zijn familie. Betrokkene kreeg op 11/09/2023 een tijdelijke bescherming en werd hem een toelating tot verblijf gegeven. Momenteel beschikt hij echter niet meer over een geldige verblijfstitel omdat hij deze nooit heeft aangevraagd.

Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°[...]) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux » (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn zussen en moeder. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn zussen en moeder wordt dan ook niet aangenomen.

Dat de uitoefening van zijn familieleven die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Oekraïne of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Op 20/10/2025 besliste de Dienst Internationale Opvolging om betrokkene het verblijfsrecht in te trekken. Op 24/10/2025 werd deze beslissing aan betrokkene ter kennis gesteld. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Uit het administratief dossier van betrokkene kan men geen enkel element terugvinden waaruit blijkt dat betrokkene een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op het Belgisch grondgebied. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet waargenomen.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in Oekraïne. Betrokkene kan altijd terug naar een ander land buiten Europa om een nieuw leven op te bouwen. Een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden waargenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 22/01/2024 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 27/05/2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 27/05/2024. Hieraan dient betrokkene gevolg aan te geven vanaf het moment van zijn invrijheidstelling.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 10/12/2024 heeft de betrokkene een definitieve veroordeling opgelopen van 30 maanden door de correctionele rechtbank van Brussel voor poging tot verkrachting op een bijzonder kwetsbaar persoon en het opdringen aan andermans zicht van de eigen onblote geslachtsdelen of van een seksuele daad op een openbare plaats of op een plaats die zichtbaar is voor het publiek tegenover een minderjarige. Betrokkene verkreeg een geldboete van 50.00 euro door de correctionele rechtbank van Brussel voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen – onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk. Op 26 mei 2024 wordt de politie omstreeks 21.52 uur opgeroepen door enkele jongeren die melding maken van een verkrachting in het (...) te Anderlecht. Ze geven een beschrijving van twee verdachten die nog ter plaatse zijn, alsook van het slachtoffer. Wanneer de politie drie minuten later ter plaatse komt, kunnen het slachtoffer en de verdachten niet langer worden aangetroffen in het park. Een man die voldoet aan de beschrijving die van de eerste werd gegeven, kan omstreeks 22 uur evenwel worden aangetroffen in de (...). De man wordt van zijn vrijheid beroofd en geïdentificeerd als L. P.. De jongeren die de politie hebben opgebeld, geven een nadere omschrijving van de tweede verdachte en het slachtoffer en wijzen een woning aan waar beiden zich zouden bevinden. De politie gaat aanbellen aan de betrokken woning in de (...), alwaar de deur geopend wordt door een 'bijstander' (later de twee verdachte) die aangeeft het slachtoffer te hebben gered. Hij laat de politie binnen, die het slachtoffer aantreft op de zetel, waar zij rustig iets aan het eten is. Het slachtoffer blijkt duidelijk onder invloed van alcohol. Zij vertoont geen sporen van geweld. Een getuige bevond zich samen met een twintigtal minderjarigen in het park en was getuige van de feiten. Zij legt een zeer gedetailleerde verklaring af en geeft aan te hebben opgemerkt hoe een mand op straat bij de arm trok en haar meetrok in de richting van het park, waar hij haar achter een bakstenen omheining heeft getrokken. Zowel beklaagde als de vrouw leken stevig gedronken te hebben. De vrouw gaf niet de indruk vrijwillig mee te gaan. De man is op de grond gaan liggen en heeft de vrouw mee naar de grond getrokken. Hij heeft seksuele handelingen op het slachtoffer opgedrongen. Op een gegeven ogenblik is een tweede verdachte in het park toegekomen, vanuit de woning achter het muurtje. Hij heeft zich naar de man en vrouw begeven en is beginnen roepen en lachten toen de eerste verdachten de vrouw probeerde te ontkleden. De vrouw verzette zich hiertegen. Op een gegeven ogenblik heeft de eerste verdachten zijn irem uit zijn broek gedaan en de vrouw ermee geslagen. De tweede verdachte is naar de groep minderjarige gekomen en heeft hen gevraagd erbij te komen. De groep is bang geworden en gevlucht. Ze hebben aanvankelijk vergeefs getracht via voorbijgangers de politie op te roepen en zijn na een tiental minuten teruggekeerd. De twee mannen waren toen nog steeds aanwezig, de vrouw lag op de grond. Betrokkene is op de jongeren afgekomen, heeft hun zijn ontbloot geslachtsdeel getoond en gedreigd hen aan te randen. Hij heeft tegen hen geroepen, stenen naar hen gegooid en is vervolgens vertrokken. De feiten zijn zeer ernstig. Betrokkene heeft schaamteloos misbruik gemaakt van de dronken toestand van het slachtoffer om zich aan haar op te dringen en te proberen zichzelf te laten bevredigen, om vervolgens toen ze gestoord werd en hij beseftte dat er minderjarige op het wel zeer expliciete zorgwekkende tafereel stonden te kijken, deze met onblote geslachtsdeel te benadere en te confronteren. Dergelijke handelingen zijn verwerpelijk en getuige van een volstrekt vervaagd normbesef. Dat betrokkene zelf kennelijk stomdronken was, kan zijn handelingen in geen geval verschonen nu hij dient te beseffen dat hij zelf verantwoordelijk is voor de handelingen die hij stelt wanneer hij zichzelf in een dergelijke toestand brengt.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht van 31/07/2025 en 09/08/2025 geen medische problemen te hebben die hem zouden kunnen belemmeren om te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland. Hij gaat echter

niet akkoord met een terugkeer omwille van de oorlog in Oekraïne. Hij vreest voor zijn dood en de dood van zijn dierbaren als hij terugkeert. Hij wilt hier in België blijven met zijn familie.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in Oekraïne. Betrokkene kan altijd terug naar een ander land buiten Europa om een nieuw leven op te bouwen. Een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden waargenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 22/01/2024 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 27/05/2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 27/05/2024. Hieraan dient betrokkene gevolg aan te geven vanaf het moment van zijn invrijheidstelling.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

Op 10/12/2024 heeft de betrokkene een definitieve veroordeling opgelopen van 30 maanden door de correctionele rechtbank van Brussel voor poging tot verkrachting op een bijzonder kwetsbaar persoon en het opdringen aan andermans zicht van de eigen onblote geslachtsdelen of van een seksuele daad op een openbare plaats of op een plaats die zichtbaar is voor het publiek tegenover een minderjarige.

Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en heeft nooit de nodige handelingen gesteld om zijn/haar verblijfssituatie in orde te brengen.

Betrokkene beweert sinds 22/01/2024 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene kreeg op 11/09/2023 een tijdelijke bescherming en werd hem een toelating tot verblijf gegeven. Momenteel beschikt hij echter niet meer over een geldige verblijfstitel omdat hij deze nooit heeft aangevraagd.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet hij worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Oekraïne.

De administratieve beslissing tot vasthouding in toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt uitvoerbaar op het ogenblik dat het directoraatgeneraal Penitentiare inrichtingen betrokkene ter beschikking stelt van de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op de verwijdering of de overbrenging naar een gesloten centrum.”

1.7. Op dezelfde dag legde de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie aan verzoeker een inreisverbod van acht jaar op (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Aan de Heer: Naam: P.

Voornaam: L.
Geboortedatum: (...)1996
Geboorteplaats: (...)
Nationaliteit: Oekraïne

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12/11/2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 10/12/2024 heeft de betrokkene een definitieve veroordeling opgelopen van 30 maanden door de correctionele rechtbank van Brussel voor poging tot verkrachting op een bijzonder kwetsbaar persoon en het opdringen aan andermans zicht van de eigen ontblote geslachtsdelen of van een seksuele daad op een openbare plaats of op een plaats die zichtbaar is voor het publiek tegenover een minderjarige. Betrokkene verkreeg een geldboete van 50.00 euro door de correctionele rechtbank van Brussel voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen – onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk. Op 26 mei 2024 wordt de politie omstreeks 21.52 uur opgeroepen door enkele jongeren die melding maken van een verkrachting in (...) te Anderlecht. Ze geven een beschrijving van twee verdachten die nog ter plaatse zijn, alsook van het slachtoffer. Wanneer de politie drie minuten later ter plaatse komt, kunnen het slachtoffer en de verdachten niet langer worden aangetroffen in het park. Een man die voldoet aan de beschrijving die van de eerste werd gegeven, kan omstreeks 22 uur evenwel worden aangetroffen in de (...). De man wordt van zijn vrijheid beroofd en geïdentificeerd als L. P.. De jongeren die de politie hebben opgebeld, geven een nadere omschrijving van de tweede verdachte en het slachtoffer en wijzen een woning aan waar beiden zich zouden bevinden. De politie gaat aanbellen aan de betrokken woning in de (...), alwaar de deur geopend wordt door een 'bijstander' (later de twee verdachte) die aangeeft het slachtoffer te hebben gered. Hij laat de politie binnen, die het slachtoffer aantreft op de zetel, waar zij rustig iets aan het eten is. Het slachtoffer blijkt duidelijk onder invloed van alcohol. Zij vertoont geen sporen van geweld. Een getuige bevond zich samen met een twintigtal minderjarigen in het park en was getuige van de feiten.

Zij legt een zeer gedetailleerde verklaring af en geeft aan te hebben opgemerkt hoe een man op straat bij de arm trok en haar meetrok in de richting van het park, waar hij haar achter een bakstenen omheining heeft getrokken. Zowel beklagde als de vrouw leken stevig gedronken te hebben. De vrouw gaf niet de indruk vrijwillig mee te gaan. De man is op de grond gaan liggen en heeft de vrouw mee naar de grond getrokken. Hij heeft seksuele handelingen op het slachtoffer opgedrongen. Op een gegeven ogenblik is een tweede verdachte in het park toegekomen, vanuit de woning achter het muurtje. Hij heeft zich naar de man en vrouw begeven en is begonnen roepen en lachten toen de eerste verdachten de vrouw probeerde te ontkleden. De vrouw verzette zich hiertegen. Op een gegeven ogenblik heeft de eerste verdachten zijn riem uit zijn broek gedaan en de vrouw ermee geslagen. De tweede verdachte is naar de groep minderjarige gekomen en heeft gen gevraagd erbij te komen. De groep is bang geworden en gevlucht. Ze hebben aanvankelijk vergeeft getracht via voorbijgangers de politie op te roepen en zijn na een tiental minuten teruggekeerd. De twee mannen waren toen nog steeds aanwezig, de vrouw lag op de grond. Betrokkene is op de jongeren afgekomen, heeft hun zijn ontbloot geslachtsdeel getoond en gedreigd hen aan te randen. Hij heeft tegen hen geroepen, stenen naar hen gegooid en is vervolgens vertrokken. De feiten zijn zeer ernstig. Betrokkene heeft schaamteloos misbruik gemaakt van de dronken toestand van het slachtoffer om zich aan haar op te dringen en te proberen zichzelf te laten bevredigen, om vervolgens toen ze gestoord werd en hij beseftte dat er minderjarige op het wel zeer expliciete zorgwekkende tafereel stonden te kijken, deze met ontblote geslachtsdeel te benaderen en te confronteren. Dergelijke handelingen zijn verwerpelijk en getuige van een volstrekt vervaagd normbesef. Dat betrokkene zelf kennelijk stomdronken was, kan zijn handelingen in geen geval verschonen nu hij dient te beseffen dat hij zelf verantwoordelijk is voor de handelingen die hij stelt wanneer hij zichzelf in een dergelijke toestand brengt. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Op 01/07/2024 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken u voor het eerst gehoord. Tijdens dit gesprek heeft hij verklaard dat zijn zus zich in België bevindt. Volgens haar administratief dossier heeft zij tijdelijke bescherming gekregen in België. Hij verklaarde ook dat zijn moeder zich momenteel in Oekraïne bevindt. Op dezelfde dag heeft hij ook een vragenlijst "Recht om gehoord te worden" ingevuld. In dit kader heeft hij verklaard dat hij op 22/01/2024 via Polen in België bent aangekomen en dat hij naar het land was gekomen omdat hij daar veel vrienden heeft.

Betrokkene geeft ook aan dat hij geen relatie heeft en geen minderjarige kinderen in België heeft, maar dat hij bij zijn zus woont in Anderlecht. Volgens zijn verklaring heeft hij nooit in België gewerkt of gestudeerd, maar wilt hij de documenten verkrijgen om legaal te kunnen werken. Betrokkene verklaarde ook dat hij nooit in een ander Europees land bent veroordeeld. Ten slotte vermeldt hij dat hij geen ziekte of gezondheidsprobleem heeft dat hem zou verhinderen om te reizen.

Betrokkene werd op 25/4/2025 nogmaals gesproken in de gevangenis van Sint-Gillis door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Zijn administratieve situatie wordt overlopen en er wordt teruggekoppeld naar voorgaand gesprek van 01/07/2024. In zijn gevangenisdossier kunnen wij een geldige originele Oekraïense paspoort vaststellen. De terugkeerprocedure en verschillende terugkeermogelijkheden worden besproken en geeft aan dit te begrijpen, maar verklaart in België te willen blijven, of eventueel terug te keren naar Polen. Aan betrokkene wordt meegedeeld dat zijn visa's van Polen vervallen zijn en hij dus geen verblijfsrecht heeft in Polen. Hij verklaard absoluut niet te willen terugkeren naar zijn herkomstland, Oekraïne omwille van de oorlog. Een formulier hoorrecht wordt voorgelegd aan betrokkene maar wilt dit nog niet invullen. Hij wenst dit eerst te bespreken met zijn zus. De zus die hij in zijn voorgaand gesprek al noemde; L. D.. Mevrouw L. D. is gekend bij onze diensten en heeft verblijfsrecht in België, zij verblijft in Schaarbeek. Betrokkene wenste zijn formulier later in te vullen en na te denken over zijn terugkeermogelijkheden. Hij zou dit later aan ons bezorgen. Hij betekende wel een ontvangstbewijs van het hoorrecht. Dit werd toegevoegd aan zijn dossier. Tot op heden hebben wij geen ingevuld formulier verkregen.

Betrokkene werd op 31/07/2025 gesproken in de gevangenis van Leuven Centraal op vraag van de Dienst Internationale Opvolging. Het verblijfsrecht van betrokkene zal worden geëvalueerd, een hoorrecht dient aan betrokkene te worden voorgelegd. Er werd betrokkene toegelicht om het hoorrecht zo volledig mogelijk in te vullen en dit binnen de 15 dagen. De volgende documenten werden toegevoegd aan zijn dossier :

- Verblijfskaart van zus D. L.
- Huurcontract van zus D. L.
- Een brief opgemaakt en betekend door zus D. L. met vermelding dat betrokkene bij haar woont

Op 09/08/2025 vulde betrokkene het formulier hoorrecht in en verklaarde het volgende; hij is sinds 11/09/2023 in België en is in het bezit van zijn geldige Oekraïense paspoort dat zich in zijn gevangenisdossier bevindt. Hij verklaarde geen duurzame relatie en/of (minderjarige) kinderen in België of in een ander Europees land te hebben. Wel verklaarde hij een zus te hebben in België; D. L. en geeft haar telefoonnummer en adres op in Anderlecht. Zij zou samen wonen met haar vriend 'V. S.' en zijn andere zus 'D. L.' met zijn moeder 'N. L.'. D. L. heeft verblijfsrecht in België. de andere zus en zijn moeder zouden tijdelijke bescherming hebben gekregen. Zij bezoeken hem allen in de gevangenis. In zijn herkomstland zou hij eveneens geen duurzame relatie, kinderen of enige familieleden hebben. Betrokkene verklaarde geen beroepsopleiding gevolgd te hebben en nooit gewerkt te hebben in België of in zijn herkomstland. Verder verklaarde hij geen medische problemen te hebben die hem zouden kunnen belemmeren om te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland. Hij gaat echter niet akkoord met een terugkeer omwille van de oorlog in Oekraïne. Hij vreest voor zijn dood en de dood van zijn dierbaren als hij terugkeert. Hij wilt hier in België blijven met zijn familie.

Betrokkene kreeg op 11/09/2023 een tijdelijke bescherming en werd hem een toelating tot verblijf gegeven. Momenteel beschikt hij echter niet meer over een geldige verblijfstitel omdat hij deze nooit heeft aangevraagd.

Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn zussen en moeder. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn zussen en moeder wordt dan ook niet aangenomen.

Dat de uitoefening van zijn familieleven die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne

communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Oekraïne of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Op 20/10/2025 besliste de Dienst Internationale Opvolging om betrokkene het verblijfrecht in te trekken. Op 24/10/2025 werd deze beslissing aan betrokkene ter kennis gesteld. Hij tekende hier geen beroep tegen.

Uit het administratief dossier van betrokkene kan men geen enkel element terugvinden waaruit blijkt dat betrokkene een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op het Belgisch grondgebied. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet waargenomen.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in Oekraïne. Betrokkene kan altijd terug naar een ander land buiten Europa om een nieuw leven op te bouwen. Een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden waargenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan tegen de bestreden beslissingen, dat hij als volgt uiteenzet:

"Moyen unique pris de la violation :

- *Articles 3, 8 et 13 de la Convention européenne des droits de l'Homme ;*
- *Article 4 et 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne*
- *Article 32 de la Constitution ;*
- *Articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;*
- *Articles 7, 23, 74/11, 74/14 et 74/22 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- *Le principe général de motivation matérielle des actes administratifs ;*
- *Les principes généraux de bonne administration, en particulier ceux de prudence, de soin et de minutie ;*
- *Erreur manifeste d'appréciation.*

a) Quant à l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue de l'éloignement (Annexe 13 septies)

1. La partie adverse a pris la décision attaquée à l'encontre de Monsieur L. P. au motif qu'il n'est pas en possession d'un passeport ou d'un visa valable.

Elle motive également la décision attaquée en considérant que Monsieur L. P. représenterait un risque d'atteinte à l'ordre public en raison de sa condamnation à une peine de 30 mois avec sursis de 3 ans pour 12 mois. La partie défenderesse met en exergue la gravité des faits.

La partie adverse souligne ensuite que le requérant fait l'objet d'une interdiction d'entrée de 3 ans qui n'a été ni suspendue ni levée.

Afin de justifier l'absence de délai qui lui serait accordé pour quitter le territoire, la partie défenderesse invoque un risque de fuite et d'atteinte à l'ordre public.

Quant à la décision de retour à la frontière, le risque de fuite est à nouveau mis en évidence et il est affirmé qu'il n'y aurait aucune violation de l'article 3 de la CEDH.

Force est de constater que, ce faisant, la décision attaquée est insuffisamment et inadéquatement motivée, de sorte qu'elle est entachée d'une erreur manifeste d'appréciation.

2. Il ne peut être reproché au requérant de ne pas avoir de titre de séjour ou de VISA alors même que ce dernier a été arrêté aussitôt qu'il est arrivé en Belgique.

Selon la décision querellée, le requérant est en Belgique depuis le 26 mai 2024 – jour des faits et de son arrestation –.

Il est dès lors tout à fait déraisonnable de considérer que le requérant aurait eu l'opportunité de mettre en ordre son séjour.

Par ailleurs, le 11 septembre 2025, le requérant a introduit une demande d'autorisation de séjour auprès de l'Office des Étrangers sur base de la décision d'exécution (UE) 2022/382 et s'est vu octroyer la protection subsidiaire. Le même jour, une attestation de protection temporaire lui a été délivrée et, par conséquent, le requérant avait été autorisé au séjour sur cette base.

En conséquence, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation.

Partant, la décision doit être suspendue, puis annulée.

3. La partie défenderesse motive la décision attaquée par le fait que Monsieur L. P. représenterait un risque d'atteinte à l'ordre public en raison de sa condamnation du 10 décembre 2024 à une peine de 30 mois avec sursis de 3 ans pour 12 mois.

Rappelons, à cet égard, le prescrit de l'article 23 de la loi du 15 décembre 1980, qui précise ce qu'il y a lieu d'entendre par compromission de l'ordre public :

« § 1er. Les décisions de fin de séjour prises en vertu des articles 21 et 22 sont fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'intéressé et ne peuvent être justifiées par des raisons économiques. Le comportement de l'intéressé doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues.

§ 2. Il est tenu compte, lors de la prise de décision, de la gravité ou de la nature de l'infraction à l'ordre public ou à la sécurité nationale qu'il a commise, ou du danger qu'il représente ainsi que de la durée de son séjour dans le Royaume.

Il est également tenu compte de l'existence de liens avec son pays de résidence ou de l'absence de lien avec son pays d'origine, de son âge et des conséquences pour lui et les membres de sa famille ».

L'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 dispose quant à lui que :

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé.

[...]

3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale; »

La loi du 15 décembre 1980 ne comportant pas de définition générale de la notion d'« atteinte à l'ordre public », il convient d'appliquer mutatis mutandis la définition reprise à l'article 23 de la loi à la notion de compromission à l'ordre public telle qu'évoquée par l'article 7 al. 3° de la même loi.

Dans un arrêt du 30 août 2022, Votre Conseil a jugé ce qui suit, en lien avec cette disposition :

« À cet égard, le Conseil constate qu'afin d'interpréter cette notion, le Législateur a entendu se référer à la jurisprudence de la Cour de justice de l'Union Européenne, et notamment à l'arrêt Z. ZH. Contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie du 11 juin 2015 (affaire C 554-13) en commentant comme suit : « [...] la notion d'ordre public, lorsqu'elle a pour but de justifier une dérogation à un principe, « [...] suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société ».

Aussi, s'il est vrai que cette interprétation a été donnée dans le cadre de l'article 21 de la loi du 15 décembre 1980, et donc dans le cadre d'une fin de séjour et non d'une demande d'établissement comme c'est le cas en l'espèce, il ressort des travaux parlementaires que le Législateur a voulu que la portée des notions précitées ne varie pas en fonction du statut de l'individu concerné, dès lors que « l'étendue de la protection qu'une

société entend accorder à ses intérêts fondamentaux ne saurait varier en fonction du statut juridique de la personne qui porte atteinte à ces intérêts », et compte tenu également du but poursuivi par la loi du 24 février 2017, d'assurer « [...] une politique d'éloignement plus transparente, plus cohérente et plus efficace [...] » tel que rappelé ci-dessus.

En conséquence, il résulte de ce qui précède que le recours à la notion « d'ordre public », employée dans l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980, suppose l'existence d'une menace actuelle, réelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société, outre les troubles de l'ordre social qu'implique toute infraction à la loi. A cet égard, le Conseil précise que c'est le comportement personnel du ressortissant du pays tiers qui doit constituer une telle menace, tel que cela ressort de l'arrêt Z. ZH. précité. En l'absence d'autres critères d'interprétation dégagés par le Législateur, le Conseil fait siens ces enseignements de la Cour de justice de l'Union européenne s'agissant de la mise en œuvre de la notion d'ordre public dans le cadre de l'application de la loi du 15 décembre 1980, sans qu'il soit nécessaire de déterminer dans chaque occurrence si la disposition en question met en œuvre une norme de droit de l'Union. »

Il ressort de ce raisonnement que l'interprétation de la notion d'ordre public doit se faire en conformité avec l'interprétation qui lui est donnée en droit européen. Selon une jurisprudence constante de la Cour de Justice de l'Union Européenne, cette interprétation suppose l'existence, en dehors du trouble de l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société.

La Cour de Justice a donné plus de détails sur l'interprétation idoine de la notion de menace réelle, actuelle et suffisamment grave à l'ordre public dans un arrêt rendu en grande chambre :

« 38. La Cour a ainsi jugé que la notion d'« ordre public » suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société.

[...]

41. En revanche, cette conclusion ne saurait être tirée de manière automatique sur la seule base des antécédents pénaux de l'intéressé. Elle ne saurait découler, le cas échéant, que d'une appréciation concrète, par le juge national, de l'ensemble des circonstances actuelles et pertinentes de l'espèce, à la lumière du principe de proportionnalité, de l'intérêt supérieur de l'enfant et des droits fondamentaux dont la Cour assure le respect.. » (le demandeur souligne)

La Cour considère que, pour qu'une menace à l'ordre public existe, il faut tenir compte de la réalité, de l'actualité et de la gravité de la menace pour fonder une décision, qui ne peut reposer uniquement sur des antécédents pénaux.

Il convient également de se référer à l'arrêt de Votre Conseil n° 240 283 du 31 août 2020 qui se réfère à la jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union européenne en ces termes :

« Ainsi, à la lecture de la jurisprudence de la CJUE, le Conseil rappelle qu'il appartient à la partie défenderesse, en vue d'apprécier si le comportement personnel du requérant est constitutif d'une menace grave, réelle et actuelle pour l'ordre public ou la sécurité nationale, de prendre en considération 'tout élément de fait ou de droit relatif à [s]a situation' et, notamment, 'la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission'. Les critères ainsi décrits ne sont pas exclusifs et rien n'empêche la partie défenderesse d'avoir égard à d'autres éléments, tels que comme en l'espèce le caractère lucratifs des faits commis, prisme qui, contrairement à ce que soutient sans même s'en expliquer la partie requérante, est pertinent pour apprécier le caractère grave réel et actuel de la menace, dès lors que la personne dont le comportement est apprécié n'a en principe du fait de l'illégalité de son séjour pas accès à d'autres sources de revenus. »

En l'espèce, il convient de souligner que Monsieur L. P. a purgé l'ensemble de la peine à laquelle il avait été condamné et qu'il a aujourd'hui été libéré de prison.

Cette libération doit être considérée comme un élément permettant d'établir que Monsieur L. P. ne constitue pas un danger actuel pour l'ordre public.

Cette mise en liberté témoigne en effet de la non-dangereuse du requérant pour l'ordre public et la sécurité nationale.

Dès lors que les autorités judiciaires ont décidé de sa libération, Monsieur L. P. ne représente pas une menace réelle, actuelle et suffisamment grave au sens de l'article 23 précité.

Par conséquent, la partie adverse viole le principe général de motivation matériel des actes administratifs ainsi que les articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs en s'abstenant de prendre en considération le fait que Monsieur L. P. ait déjà purgé l'ensemble de sa peine en vue d'apprécier le caractère « actuel » de la menace à l'ordre public.

En conséquence, la partie adverse viole les dispositions visées au moyen.

Partant, la décision doit être suspendue puis annulée.

3. *En ce qui concerne, l'interdiction d'entrée de 3 ans qui n'a été ni suspendue ni levée.*

Force est de constater que cette dernière n'est pas jointe à ladite décision et que le dossier administratif, malgré nos rappels (cf. pièce 3), n'a jamais été transmis dans les délais d'introduction du présent recours.

La partie défenderesse viole ainsi l'article 32 de la Constitution tel que consacré par la loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration.

Partant, la décision doit être suspendue et annulée.

4. *Quant au risque de fuite, le requérant a sa principale attache en Belgique : sa sœur. Cette dernière qui s'est déjà auparavant proposée pour l'héberger à plusieurs reprises. Il convient de rappeler quelques éléments théoriques concernant les implications de l'article 8 CEDH.*

La composante essentielle de la vie de famille est le droit de vivre ensemble de sorte que des relations familiales puissent se développer normalement et que les membres d'une famille puissent être ensemble.

L'arrêt S. L. et autres c. Norvège énonce que :

« la recherche de l'unité familiale et celle de la réunion de la famille en cas de séparation constituent des considérations inhérentes au droit au respect de la vie familiale garanti par l'article 8.»

Cette notion de vie familiale revêt une portée autonome.

Cette portée autonome a pour conséquence le fait que la question de l'existence ou non d'une vie familiale est une question de fait dépendant de la réalité pratique de liens personnels étroits ; c'est ce que la Cour européenne dans son arrêt Paradiso et Campanelli c. Italie énonce, laquelle affirme :

« La question de l'existence ou de l'absence d'une vie familiale est d'abord une question de fait, qui dépend de l'existence de liens personnels étroits (Marckx c. Belgique, 13 juin 1979, § 31, série A no 31, et K. et T. c. Finlande, précité, § 150). La notion de « famille » visée par l'article 8 concerne les relations fondées sur le mariage, et aussi d'autres liens « familiaux » de facto, lorsque les parties cohabitent en dehors de tout lien marital ou lorsque d'autres facteurs démontrent qu'une relation a suffisamment de constance (Kroon et autres c. Pays-Bas, 27 octobre 1994, § 30, série A no 297-C, Johnston et autres c. Irlande, 18 décembre 1986, § 55, série A no 112, Keegan c. Irlande, 26 mai 1994, § 44, série A no 290, et X, Y et Z c. Royaume-Uni, 22 avril 1997, § 36, Recueil 1997-II) » .

La Cour examinera, par conséquent, les liens familiaux de facto tels que la durée de la relation, l'intensité de celle-ci ou encore leur cohabitation.

Dans sa jurisprudence, la Cour a considéré que les rapports familiaux entretenus avec leurs frères ou sœurs, bénéficiaient d'une protection moindre, à moins que ne fût démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance autres que les liens affectifs normaux.⁶

La circonstance selon laquelle le requérant et sa sœur ont immigré ensemble et n'ont pu compter que l'un sur l'autre représente en tant que tel un élément supplémentaire de dépendance.

Partant, les dispositions visées au moyen sont violées et la décision doit être suspendue puis annulée.

5. *La partie adverse, en estimant que ladite décision ne viole pas l'article 3 de la CEDH, commet une erreur manifeste d'appréciation et est inadéquatement motivée.*

Dans son rapport Ukraine 2024, Amnesty international constatait ceci :

« Les pertes civiles étaient en augmentation par rapport à 2023. Elles ont souvent été enregistrées loin des zones où se déroulaient vraiment les combats, la Russie continuant de viser délibérément des agglomérations à coups de drones et de missiles. Citons notamment l'attaque menée le 8 juillet contre l'hôpital pédiatrique Okhmatdyt, à Kiev, qui a été fortement endommagé par un missile de croisière. Cette action constituait manifestement un crime de guerre. Au moment de la frappe, l'établissement accueillait des enfants originaires de toute l'Ukraine venus pour des soins tels que de la chimiothérapie ou de la chirurgie réparatrice. Cette attaque a fait deux morts et plus d'une centaine de blessés, dont des enfants. À l'instar de nombreuses autres attaques menées en 2024, la frappe sur cet hôpital s'inscrivait dans le cadre une offensive coordonnée plus vaste de l'arme russe. Au moins 43 autres civil-e-s ont ainsi été tués le même jour à Kiev, Dnipro et Kryvyi Rih.

La Russie a continué de s'en prendre systématiquement aux infrastructures énergétiques. Selon l'Agence internationale de l'énergie, en mai, la destruction ou l'occupation d'infrastructures a affecté 70 % de la capacité de production d'énergie thermique de l'Ukraine. La pénurie d'électricité s'est traduite par des coupures tournantes, en particulier pendant les mois d'été, particulièrement chauds, et en hiver, au moment où les dommages cumulés étaient les plus importants et la demande la plus forte.

Prisonnières et prisonniers de guerre

Des éléments de plus en plus nombreux sont venus confirmer que les forces russes avaient sommairement exécuté des prisonnières et prisonniers de guerre. De nombreuses vidéos présentées comme montrant de tels actes ont circulé sur les réseaux sociaux et le Bureau du procureur général d'Ukraine a affirmé qu'au moins 147 prisonnières et prisonniers ukrainiens avaient été exécutés depuis 2022, dont 127 (soit près de 90 %) en 2024. Généralement, la Russie ignorait ou rejetait ces accusations, mais deux personnalités politiques russes de premier plan ont ouvertement appelé à l'exécution des prisonnières et prisonniers de guerre. Le vice-président du Conseil de sécurité, Dmitri Medvedev, a ainsi demandé, sur sa chaîne Telegram, leur « exécution totale ». Le dirigeant tchétchène Ramzan Kadyrov a quant à lui affirmé publiquement avoir donné l'ordre de ne capturer aucun combattant ukrainien vivant. Il a toutefois déclaré trois jours plus tard sur Telegram avoir annulé cette consigne.

Des centaines de prisonnières et prisonniers de guerre ukrainiens ont été jugés en Russie et dans des zones d'Ukraine occupées par celle-ci, souvent uniquement pour avoir participé aux hostilités. Le non-respect de la procédure légale dans ce type de procès constituait également en soi un crime de guerre. »

Human Rights Watch confirme ce constat désastreux :

« Depuis l'invasion à grande échelle de la Russie en 2022, sa guerre contre l'Ukraine a eu un impact désastreux sur la vie des civils, tuant des milliers de personnes, en blessant plusieurs milliers d'autres et détruisant des biens et des infrastructures civiles. Les forces russes ont commis une litanie de violations du droit international humanitaire, y compris des bombardements et des pilonnages indiscriminés et disproportionnés de zones civiles qui ont touché des maisons et des établissements de santé et d'enseignement. Certaines attaques devraient faire l'objet d'enquêtes en tant que crimes de guerre. Dans les zones qu'elles occupaient, les forces russes ou affiliées à la Russie ont commis des crimes de guerre apparents, notamment des actes de torture, des exécutions sommaires, des violences sexuelles, des disparitions forcées et le pillage de biens culturels. Les personnes qui ont tenté de fuir les zones de combat ont dû faire face à des épreuves terrifiantes et à de nombreux obstacles ; dans certains cas, les forces russes ont transféré de force de nombreux Ukrainiens vers la Russie, ou vers les zones d'Ukraine occupées par la Russie, et ont soumis nombre d'entre eux à des contrôles de sécurité abusifs. Les attaques répétées des forces russes contre les centrales électriques et d'autres infrastructures essentielles en Ukraine semblent viser à terroriser les civils et à rendre leur vie insoutenable, ce qui constitue un crime de guerre. »

Le 14 août 2025, les Nations Unis écrivaient ceci :

« Les chiffres des sept premiers mois de 2025 ont augmenté de 48 % par rapport à la même période l'année dernière.

Les armes à longue portée, notamment les missiles et les drones suicides, ont causé près de 40 % des victimes. Le 31 juillet, Kiev a connu son attaque la plus meurtrière depuis le début de l'invasion à grande échelle, avec 31 morts, dont cinq enfants, lorsqu'un missile a frappé un immeuble résidentiel.

Les drones à courte portée ont à eux seuls causé 24 % des victimes, ce qui reflète une forte augmentation depuis la mi-2024, comme l'indique un bulletin publié par la Mission onusienne de surveillance en juin 2025.

La plus forte augmentation mensuelle est due aux bombes aériennes, qui ont fait 67 morts et 209 blessés en juillet, contre 114 victimes en juin. Les frappes ont touché une colonie pénitentiaire à Zaporijjia et un immeuble d'habitation à Donetsk, tuant au moins 21 personnes au total.

« Que vous soyez à l'hôpital ou en prison, chez vous ou au travail, près ou loin de la ligne de front, si vous êtes en Ukraine aujourd'hui, vous risquez d'être tué ou blessé par la guerre », a dit Mme B..

Depuis le début de l'invasion totale de l'Ukraine par la Russie en février 2022, la Mission de surveillance des droits de l'homme des Nations Unies en Ukraine a recensé la mort d'au moins 13.883 civils, dont 726 enfants, et 35.548 blessés, dont 2.234 enfants. »

De plus, le requérant est considéré comme déserteur en Ukraine. Ce dernier a fui la guerre auquel il a participé. Ce statut le met considérablement en danger et l'article 3 de la CEDH et 4 de la Charte des droits fondamentaux seraient violés.

En effet, le fait de désertir est punissable d'emprisonnement :

« De janvier à octobre 2024, les procureurs ukrainiens ont ouvert 60 000 procédures pénales contre les militaires pour abandon non autorisé de positions et d'unités militaires. C'est presque deux fois plus que les procédures similaires ouvertes en 2022 et 2023 combinées, selon le Financial Times. S'ils sont reconnus coupables, les militaires risquent jusqu'à 12 ans de prison en vertu de cet article.

« Environ 12 personnes s'échappent chaque mois des exercices militaires en Pologne, a déclaré un responsable polonais de la sécurité sous le couvert de l'anonymat. Le ministère de la défense de Varsovie a transmis la question des déserteurs aux autorités ukrainiennes », indique l'article.

Le FT écrit que fin octobre, des centaines de fantassins de la 123e brigade ont quitté leurs positions à Voughledar, dans la région de Donetsk. Ils sont retournés chez eux dans la région de Mykolaïv, où certains ont organisé une manifestation pour réclamer davantage d'armes et d'entraînement. »

En tout état de cause, la décision d'exécution (UE) 2022/382 du Conseil du 4 mars 2022 constatant l'existence d'un afflux massif de personnes déplacées en provenance d'Ukraine, au sens de l'article 5 de la directive 2001/55/CE, et ayant pour effet d'introduire une protection temporaire, est très clair sur le sujet :

« Le 24 février 2022, les forces armées russes ont lancé une invasion à grande échelle de l'Ukraine en plusieurs points depuis la Fédération de Russie, la Biélorussie et des régions de l'Ukraine qui ne sont pas contrôlées par le gouvernement.

En conséquence, des parties considérables du territoire ukrainien constituent désormais des zones de conflit armé d'où des milliers de personnes ont fui ou sont en fuite. »

L'Union européenne reconnaît le caractère éminemment dangereux du territoire ukrainien. Renvoyer le requérant, ne serait-ce que temporairement en Ukraine, violerait l'article 3 de la CEDH.

b) Quant à l'interdiction d'entrée de huit ans (Annexe 13sexies)

6. La partie adverse fonde l'interdiction d'entrée de huit ans sur l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980.

En substance, elle reprend les mêmes motifs que ceux invoqués à l'appui de l'ordre de quitter le territoire. Dès lors que l'interdiction d'entrée de huit ans est elle-même l'accessoire de l'ordre de quitter le territoire, les moyens développés ci-avant s'appliquent.

Ainsi, les moyens et motifs invoqués à la décision d'ordre de quitter valent mutatis mutandis à l'interdiction d'entrée. Ils justifient, de la même manière, son annulation.

7. En outre, il convient de constater que la durée de l'interdiction d'entrée infligée au requérant, à savoir huit ans, n'est en l'espèce nullement motivée.

Il ne s'agit que d'une décision unilatérale de la partie adverse, qui n'est nullement justifiée.

L'article 74/11 §1, prévoit que :

«La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. »

Ainsi, la compétence donnée à la partie adverse de définir la durée de l'interdiction d'entrée d'un étranger est une compétence discrétionnaire.

Pour autant, l'obligation de motivation de sa décision persiste.

Votre Conseil a déjà eu l'occasion de juger dans un arrêt n° 119120 du 19 février 2014 que :

«Het verplicht opleggen van een inreisverbod betekent niet dat daarbij de maximumduur moet worden bepaald of dat geen motivering omtrent de duur zou zijn vereist. »

En outre, la Cour de Justice de l'Union Européenne a, dans un arrêt du 8 mai 2018, jugé ce qui suit :

« 91. De plus, en tant que justification d'une dérogation au droit de séjour des citoyens de l'Union ou des membres de leurs familles, les notions d'« ordre public » et de « sécurité publique » doivent être entendues strictement. Ainsi, la notion d'« ordre public » suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société»

Or, en l'espèce, il est impossible pour Monsieur L. P. de comprendre les raisons pour lesquelles une interdiction d'entrée d'une durée de huit ans lui est infligée, plutôt que toute autre durée. La partie adverse s'est abstenue de justifier les raisons pour lesquelles elle avait opté pour huit années d'interdiction alors même que la jurisprudence de Votre Conseil exige une telle motivation.

La décision attaquée ne contient en effet aucun élément qui prend en considération les circonstances propres à la cause.

En l'absence de toute motivation de la durée de l'interdiction d'entrée, la décision attaquée viole donc les exigences de motivation tant formelle que matérielle posées par les dispositions visées au moyen.

Partant, le moyen est fondé."

3.2. In het enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat zijn verwijdering hem blootstelt aan een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, gelet op het gewapend conflict in Oekraïne. Hij verwijst naar rapporten van Amnesty International, Human Rights Watch en de Mensenrechtenmissie van de Verenigde Naties, alsook naar de erkenning door de Raad van de Europese Unie, in Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en de daaropvolgende verlengingen, van het aanhoudende karakter van het conflict.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van een democratische samenleving en verbiedt in absolute termen de in dat artikel bedoelde behandelingen, ongeacht de gedragingen van het slachtoffer (EHRM 28 februari 2008, *Saadi t. Italië*, § 127; EHRM 15 november 1996, *Chahal t. Verenigd Koninkrijk*, § 79). Het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM impliceert dat overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid, hoe ernstig ook, een onderzoek naar het non-refoulementbeginsel niet kunnen vervangen of verkorten.

De Raad merkt op dat verzoeker zich uitdrukkelijk op de veiligheidssituatie in Oekraïne heeft beroepen tijdens zijn hoorrecht van 31 juli 2025 en 9 augustus 2025, en dat hij in zijn verzoekschrift verwijst naar publieke bronnen die deze situatie staven. De eerste bestreden beslissing vermeldt deze elementen onder verzoekers verklaringen, maar bevat in het luik gewijd aan artikel 3 van het EVRM uitsluitend een beoordeling van de reisgeschiktheid en van het ontbreken van een ziekte die een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zou inhouden. Een afzonderlijk onderzoek naar het door verzoeker aangevoerde veiligheidsrisico ontbreekt.

De verwerende partij voert in de nota met opmerkingen aan dat de bestreden beslissing geen verplichting inhoudt om naar Oekraïne terug te keren, en dat verzoeker zich naar een ander Europees land of naar een land buiten Europa kan begeven.

De Raad merkt echter op dat de eerste bestreden beslissing zelf, in het luik gewijd aan de vasthouding, uitdrukkelijk vermeldt dat het noodzakelijk is verzoeker ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te houden *“om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Oekraïne”*. Dezelfde beslissing vermeldt dat verzoekers Poolse visa vervallen zijn en dat hij geen verblijfsrecht in Polen heeft. De verwijzing in de nota naar een vestiging in Polen of in een niet nader bepaald derde land vindt aldus geen steun in de bestreden beslissing en kan het ontbrekende onderzoek niet herstellen, daargelaten het beginsel dat een gebrek aan motivering niet via de nota met opmerkingen kan worden gecorrigeerd.

De verwerende partij voert eveneens aan dat verzoeker geen concrete gegevens of bewijskrachtige stukken voorlegt. De Raad merkt op dat het aanhoudende gewapend conflict in Oekraïne is vastgesteld door de Raad van de Europese Unie zelf, in Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en in de opeenvolgende verlengingen daarvan, laatst bij Uitvoeringsbesluit (EU) 2024/1836 tot en met 4 maart 2027. Dit gegeven, dat aan de basis ligt van het stelsel van tijdelijke bescherming waarvan verzoeker tot 20 oktober 2025 begunstigde was, kon door de verwerende partij niet onbesproken worden gelaten in de beoordeling onder artikel 3 van het EVRM, te meer nu verzoeker dit element uitdrukkelijk had ingeroepen.

De Raad benadrukt dat hij zich met deze vaststelling niet uitspreekt over de vraag of een verwijdering van verzoeker naar Oekraïne een schending van artikel 3 van het EVRM oplevert. Die beoordeling komt toe aan de verwerende partij. De Raad stelt enkel vast dat de eerste bestreden beslissing op dit punt geen herkenbaar onderzoek bevat van het door verzoeker aangevoerde veiligheidsrisico, in strijd met de materiële motiveringsplicht en met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangezien de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, zijn steun vindt in het bevel om het grondgebied te verlaten en op dezelfde feitelijke grondslag steunt, deelt zij in het lot van de eerste bestreden beslissing.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie tot een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) van 12 november 2025 en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van 12 november 2025 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT